

Реалізація динамічної ГІС менеджменту регіональних ресурсів на основі Зонінгу може здійснюватися як на загальнодержавному і регіональному, так і на місцевому рівні – з відмінностями в завданнях та механізмах практичного застосування.

З огляду на Проект змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) і концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, даний підхід забезпечить додаткове наповнення місцевого бюджету.

ЛІТЕРАТУРА

1. United Nations Economic Commission for Europe. Land Administration in the UNECE Region: Development Trends and Main Principles. Geneva 2005.
2. ДСТУ-Н Б Б.1-1-12:2011. Настанова про склад та зміст плану зонування території (зонінг). – Введ. 01.06.12
3. Боровий В. О. Зонування земель ГІС-технологіями [Текст] / В. О. Боровий, О.В. Зарицький. – Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2015. — 168 с. — ISBN 978-617-7212-88-0.

Євдокімов О. В., аспірант
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У РОБОТАХ ЗАКОРДОННИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ ДОСЛІДНИКІВ

Високим ступенем актуальності відзначилася у наш час проблема фінансування муніципальних утворень, а саме – пошуку джерел даного фінансування. Дане питання хвилювало розум як давнішніх, так і сучасних вітчизняних та закордонних правознавців та економістів: Л. Штейна [4], А. де Токвіля, П. Лабанда, Р. Гнейста, О. І. Васильчикова [1], О. Д. Градовського[2].

Згідно з ученням Л. Штейна, право на активну участь громадянина в житті територіальної громади надається йому лише в разі сплати податків до місцевого бюджету, що вже можна вважати механізмом формування економічної бази розвитку територіальної громади. Також їм висувається теза про те, що проблеми муніципальних утворень можуть вирішуватися державою на державні ж кошти, тобто фінансування розвитку даних утворень також може відбуватися за рахунок коштів державного бюджету.

О. Васильчиков визначає самоврядування «як участь народу в місцевому внутрішньому управлінні». Істотним елементом самоврядування О. Васильчиков визнає повну самостійність місцевих органів в межах закону. Ця самостійність усталюється поступово, і можна помітити три періоди в її утворенні: 1) прагнення до того, щоб податки і повинності, що встановлюються центральною владою, розкладалися на місцях з міркувань місцевих жителів; 2) доручення самого витрачання коштів, отриманих від

земських зборів, місцевим земським органам, і 3) передача місцевим органам контролю над розкладкою і витрачанням зборів, а також передача їм судових функцій. Положення, описані російським громадським діячем у своїй основній роботі «Про місцеве самоврядування», свідчать про те, що і в східній Європі ХІХ-го століття основним джерелом доходів муніципальних утворень були місцеві податки.

Підтвердження дане твердження знаходить і у правознавця О. Градовського: «Найбільш тісні зв'язки встановлюються в межах громади – тобто поселення міського або сільського; в межах громади розробляється ряд постійних і загальних цілей, в здійсненні яких передбачається дія колективної волі і загальних матеріальних засобів: благоустрій водопроводів, шкіл, лікарень, вулиць, тротуарів, ринку, утримання міста і сіл в чистоті, прийняття санітарних заходів, піклування про безпеку, забезпечення місцевого продовольства і т. д. Такі головні цілі громад; спільність цілей передбачає і спільність засобів до їх здійснення. Громада прагне мати і отримує право володіти і розпоряджатися майном, установлять місцеві податки і збори для покриття витрат, словом, мати своє суспільне господарство і свій бюджет. Нарешті, громада має законного представника її колективної волі – дорадча і розпорядча влада, на які покладено ведення громадських справ і господарства.»

О. Покатаєва також приводить твердження з приводу того, як мають розподілятися джерела доходів муніципальних утворень: «Проте, основу місцевих бюджетів повинні складати власні доходи, як, наприклад, в країнах Європи (у Швеції та Швейцарії вони становлять 70%, в Іспанії – 50%, у Норвегії – 56%)[3].

Отже, вдосконалення структури джерел фінансування муніципальних утворень є запорукою вдалої децентралізації та добробуту членів територіальних громад.

ЛІТЕРАТУРА

1. Васильчиков А. И. О самоуправлении. Сравнительный обзор русских и иностранных земских и общественных учреждений. В 3-х тт. / А.И. Васильчиков /— СПб.: Тип. В. В. Пратц, 1872. — 460+543+377 с.
2. Градовский А. Д. История местного управления в России.. — Т. 1 : Введение; Уезд Московского государства./ А.Д. Градовский /1868 — 527 с.
3. Покатаева О. В. Напрями вдосконалення системи управління місцевими фінансами. [Електронний ресурс] / О.В. Покатаєва, С.П. Жук // Держава та регіони. Сер.: Економіка та підприємництво. – 2013. - №1. – С. 49-54. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/drep_2013_1_12.pdf
4. Stein L. Die Selbstverwaltung und ihr Rechtssystem – Stuttgart: Verlag J.G. Coltaschen Buchhandlung, 1869. S. 11-29, 42-68